

sin Betydning. Naar man ser hen til Købstadkommuner, hvor man har et stort Skolevæsen og bygger den ene Skole efter den anden, fordi der er for lidt Plads, hvilket jo er forbundet med meget store Udgifter, ser det ret ejendommeligt ud, at man stadig væk her i disse Paragraffer ser de ulige Tal paa Børnene, og at man altsaa samtidig med, at man bygger disse kostbare Stoler og indretter Skolebygningerne paa fortrinlig Maade og anvender Tomandsborde, opnaar stadig væk at have en Plads staaende tom i hver Klasse. Hvor der kun er to Klasser i en Skole, spiller dette jo en ubetydelig Rolle, men hvor der er 30 Klasser, bliver det en hel Klasse, der gaar tabt med Hensyn til Lærerkrafter og Lokale o. s. v. Det kan se ud som en Bagatel, men jeg vil dog henstille det til det høje Tings Overvejelse. — Hvis Forslaget ikke havde haft §§ 10 og 11, vilde jeg ikke have anmodet om Ordet, saa vilde jeg have fundet mig i det øvrige med Taalmodighed; men disse Paragraffer ere af en saadan Bestaaffenhed, at jeg vil haabe, at de maa undergaa en Forandring, forinden Forslaget ophøjes til Lov. Der fastsættes i § 10 et Antal Danstimer af 287 pr. Aar, og der er 41 Skoleuger, saa det vil altsaa blive 7 Danstimer om Ugen. Se, det er et Forhold, som Købstæderne heller ikke godt kunne arbejde under. Det vil volde dem store Forrædeligheder. Jeg skal oplyse, hvorfor. Det kan som saa meget andet passere meget godt, hvor Skoleundervisningen er indskrænket til 2 à 3 Klasser, men saa snart vi komme op til 6—7 Klasser, passer det slet ikke længere. I den Kommune, jeg har den Ære at repræsentere, og hvor jeg har været Medlem af Administrationen i mange Aar og saaledes kender disse Sager temmelig godt, have vi flere Danstimer i de lavere Klasser, end der paahydes her i Lovforslaget. Men herigennem give vi ogsaa Børnene i den unge Alder en saa konstant god Undervisning, at denne kan indskrænkes noget, naar de komme op i de ældre Klasser, saa at man kan nøjes med en 5 Timer ugentlig i Dansk og anvende Resten af Tiden til Bisag som Naturkundskab, Fysik, Tegning osv. Naar det gennemføres paa den Maade, det er foreslaaet her, saa maa man imidlertid, som jeg om et Øjeblik skal bevise, lade disse Sag bortfalde for Almueskolevæsenet i Købstæderne, og det tror jeg vil være høist uheldigt. — I samme Paragrafs sidste Stykke staar der, at de Læremidler, der kun bruges paa Skolen, anskaffes for Kommunens Regning, men saa staar der: „Til fattige Forældres Børn anskaffes ogsaa de øvrige Lære-

midler for Kommunens Regning“ — altsaa de Læremidler, som skulle anvendes i Hjemmet. Det ærede Medlem for Ringstøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) omtalte dette Forslag i Gaar, men der er dog een Ting, jeg savner derved, og jeg vil derfor omtale det for at give det ærede Medlem og andre Lejlighed til at udtale sig om, hvorledes dette Udtryk: „Fattige Forældre“ skal forstås. Det ærede Medlem omtalte ikke dette, men udtalte blot sin Glæde over, at man havde indført denne Bestemmelse i Forslaget, og jeg vil sige, at jeg for mit Bedkommende ogsaa omfatter dette med stor Glæde. Men menes der her med: „Fattige Forældre“ kun saadanne, der have faaet urefunderet Fattighjælp, ja saa bryder jeg mig ikke meget om, at det er indført i Lovforslaget, for det er der ingen, der spørges om. Dem, der have faaet urefunderet Fattighjælp, skulle vi sørge for, vi skulle drage Omsorg for, at deres Børn have Læremidler baade i Skolen og i Hjemmet. Men der er andre fattige, som det blev saa smukt fremhævet i Gaar af det ærede Medlem for Listed Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen), og de trænge, tror jeg, langt stærkere; det er dem, der kæmpe Kampen uden at gaa til det offentlige Fattigvæsen. Hvis det er dem, der menes, saa har Forslaget mit fulde Bisald, men saa vil det ogsaa være heldigt, at det bliver pointeret, at det er dem, for det staar her ret utydeligt. Da vi forleden havde Alderdomsunderstøttelseslovsforslaget til Behandling, hørte vi fra mange Sider Udtalelser om, at man havde lidt tungt ved at definere Ordet „fattig“, og jeg vil gerne have dette Ord defineret paa en saa mild og lempelig Maade som muligt. Der er en anden Ting, jeg i Forbindelse hermed samtidig vil spørge om, og det er: Hvornår skal have Stønnen over, om Forældrene ere fattige? Jeg henvendte mig i Gaar til et Medlem af dette Ting, og han mente, at det skulde Provsten. I saa Fald siger jeg Tak for det Støn; specielt for de store Købstæders Bedkommende kan det dog ikke være Meningen, men jeg mener, at ogsaa dette dog maa pointeres. Den eneste, der naturligt og rigtig kan stønne over dette Forhold, er selvfølgelig Læreren, specielt for de store Købstæders Bedkommende. Ude i Landsognene, erkender jeg, kan Præsten gøre det, fordi ogsaa han vil daglig staa i en vis Betselvirkning med Befolkningen, men ingen kan gøre det med en saadan Sikkerhed og Nøjagtighed som Læreren, og jeg vil formode, at denne Pligt ogsaa falder over til ham. § 11 er, som man vil se, affattet meget detailleret, men